

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Møllen

Citation: Gjellerup, Karl: "Møllen. Roman i 5 Bøger", i Gjellerup, Karl: *Møllen. Roman i 5 Bøger*, 1896, s. 511. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup03-shoot-idm140607019690400/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Møllen. Roman i 5 Bøger

Hanne var tilmode som En maatte være det, der efter længe at have mærket, at han boede paa usikker Grund og at der var noget Tungt og Truende i Luften, nu pludselig blev stillet saaledes, at han kunde se ned i Krateret af den Vulkan, som var Aarsagen til disse Phænomener. Synd og Lidenskab havde hun hidtil i Grunden kun kjendt af Navn og af abstrakte Deklamationer i Prædikener og Opbyggelsesbøger. Hun vidste vel, at de fandtes ogsaa i hende selv, hun havde endog undertiden vage Selverkjendelses-Glimt af den Sandhed, som hun troende bekjendte, at hun var en Synder, og blot ved at være den, hun var, ja blot ved at være et Menneske var værdig til Fordømmelse og hjemfalden til evig Kval — hvis ikke Troen havde frelst hende og Christi Offerdød løskjøbt hende. Men alt dette havde staaet taaget i det Fjerne; nu var det rykket hende paa Livet; hun blev stillet Ansigt til Ansigt overfor det, hørte det tale med den Stemme, hun havde kjærest i Verden, og følte det i sit eget Liv — thi han var jo hendes Liv, denne Mand, som hun elskede og som ogsaa elskede hende. Ja, det gjorde han! han havde sagt hende det, da de sad dernede ved Dammen — sagt det saa inderlig, og det havde ikke været tomme Ord. Og medens hun nu hørte paa ham, forstod hun meget i hans Adfærd og Væsen, der havde været hende gaadefuldt. Hun

saar, hvorledes han havde higet mod hende, med Angst og Haab, stræbt ud over sin Natur og efter Snublen og frygteligt Fald naaet hende først nu, da det var for sent — for sent til, at nogen jordisk Lykke kunde blomstre deraf.

Men ikke for sent til, at hendes Kjærlighed var hans for bestandig og skulde ledsage ham overalt og være ham til Trøst, hvis han herefter trængte til jordisk Trøst.

Mølleren tav. Hanne laa op til hans Bryst med sin Arm om hans Nakke, Skovfogden holdt hans Haand mellem sine. Taarerne trillede ned ad hans Kind. Han havde ikke grædt siden Christines Død, og der var en Lindring i disse Taarer, som han ikke havde troet nogensinde mer skulde blive ham til Del. Hvor velsignet var det ikke at have talt ud og betroet sig, ikke længer at have denne Hemmelighed lukket inde i sit Bryst, som Damp, der vil sprænge Kjælden, hvis ikke en Ventil aabnes. For første Gang var han i sine Venners Øine den, han virkelig var. Og skjøndt han midt i sin Angst for Skriftemaalet havde følt sig overbevist om, at disse to Mennesker ikke vilde bryde med ham — hvad saa end alle Andre gjorde — var der noget Vidunderligt i dette at have anklaget sig selv, Intet skjult og ikke besmykket Noget og dog endnu have